

Tee aina oikein!

Hinta: 5 penniä.

Näytetty: K. E. Lindström.

Tee aina oikein!

"Tappelus, tappelus!" huusi Wille Leppänen, pyöräntekijän poika, wiskasi wasaran kädestänsä ja juoksi wiheriälle kedolle.

"Tapelkaat, tapelkaat!" huusi Männistön Mäti, leipuri-poika, laskeisiansa kaukalonsa maahan ja tiiruhtaen toisten joukkoon khlän yhteiselle pihalle.

"Mitä rähinä siellä", huusi Berttu Pakkasela, sahuri, seisoen krouwin ovel-

la, ja lähti kohta innokkaasti samalle paikalle.

"En minä tahdo tapella", sanoi Ketolan Sanne, eräs hiljainen, vaaleanverewä poika, puetettu mustiin vaatteisiin, jonka edessä Sunntilan Kalle seisoi riuskana, paidanhihat käärittyinä ylös kynnärpäihin asti.

"Mitä et tappele hänen kanssansa?" huusivat muutamats miehet ja pojat; "hän löi sinua, mitä et lyö häntä takasin?"

"Mitäni on sanonut, etten saa tapella", sanoi Sanne, "enkä minä tahdo olla tottelematon. En minä ole tehnyt mitään pahaa, enkä minä tiedä minä tätähden Kalle waatii minua tappelemaan."

Tuskin oli Sanne näin sanonut,

kun koto joukko rupesti häntä pilkkaamaan ja huutamaan: "Hän on arka raukka, ei hän uskalla tapella, kun äitinsä sanoo, ettei hän saa tapella." Ja Suntuilan Kalle töppäsi jalkojansa maahan ja näytti vielä kuikkuisemmalta kuin ennen.

Suuri sillä hetkellä tuli koulumestari Kosonen, kuultuaan metelin, paikalle, ja raiwatan itselleen tietä joukon läpitse, asetti hän itsensä molempain poikain väliin ja kysyi, mikä oli syhtähän melskeesen.

Pian havaitsi hän kuinka asian laita oli ja kääntyi sitte Suntuilan Kallea päin ja käänsi hänen heti kohta lähtää työhönsä myllyyn, mutta Ketolan Sannen vei hän ystävällisesti vähän erinänsä puhutellaksensa häntä.

"Mitä et tahtonut tapella Junttilan Kallen kanssa?" kysyi koulumestari.

"Jos olisin hänen kansansa tapellut", vastasi Ketolan Sanne, "niin olisin saattanut loukata häntä, enkä minä tahdo tehdä hänelle mitään pahaa."

"Niin oikein", sanoi Kosonen.

"Ja jos en minä olisikaan loukannut häntä", lisäsi Sanne, "niin olisi hän saattanut loukata minua, koska hän on minua vahvempi."

"Niin, kyllä mahdollista", sanoi koulumestari.

"Eikä minun mielestäni tappeleminen olekkaan oikea ja paras tapa ratkaista riitaa."

"Varsin niin", lisäsi Kosonen. "Minä toivon, että kaikki ajattelisivat niin

kuin sinä; kyllä sitten olisivat asiat maailmassa toisin kuin ovat."

"Mieleemmin, hyvä herra, sallin minä, että kutsuvat minua pelkuriksi, kuin että tekisin sitä, minä tiedän olevan väärin."

"Se on oikein ajateltu", sanoi koulumestari, laskeen käteensä tuon rauhamielisen pojan päälle päälle.

"Ja vielä lisäksi, tappeleminen soitii ei ainoastaan sitä vastaan, mitä äitini on minulle opettanut, vaan myös sin Wapahhtajamme käskystä vastaan, joka on sanonut, että meidän tulee rakastaa toinen toistamme."

"Oikein, oikein", sanoi Kosonen. "Minä huomaa, että muistat viime sunnuntaisen saarnan-aiheen: "Raikki

haikeus ja nälkästyks ja viha ja huuto ja sadatus olkoon laulana teistä, kaiken pahuuden kanssa. Mutta olkaat keskenänne ystävälliset ja laupiaat, ja anteeksi antakaat toinen toisellenne, niin kuin Sumala teillekin Kristuksen kautta anteeksi antanut on." Eph. 4: 31, 32. Tee aina oikein, Sumalan pelwossa ja rakkaudessa Wapah-
tojaasi Kristukseen."

"Niin, hyvä herra, äitini sanoo, että minun tulee uskollisesti luottaa Sumalan sanaan, niin saatan pyyhä oikealla tiellä."

"Niin, aiwan niin", jatkoi Kosonen. "Kuinka elää nuorukainen nuhteettomasti? Koska hän noudattaa Hänen sanaansa! Pyyhä raamattu opettaa sinua tekemään oikein

niin vähäisessä kuin suuressakin asiassa, ja tekemään oikein ei ainoastansa silloin, kun on helppo niin tehdä, vaan myös silloin, kun se näyttää vaikealta."

"Minä luulen, hyvä herra", sanoi Sanne, "että jos minä tervan teen väärin, saatan minä pian tehdä niin toisenkin tervan."

"Niin tosiaakin, Sanne, tällä siinä waara pyörii. Jos me alamme tehdä syntiä pelwosta, että meitä piskataan, emme tiedä, mihän saatamme lopettaa. Niinkuin pojan, joka juoksee jyrkästä ahteen alla, saattaa meidän olla mahdollonta pysähtyä, ja me syösemme niinmuodoin hilittömästi turmioon. Sa vieläkin sano, Sanne. Älä koskaan unhotta, että Jeesus Kristus tuli maailmaan ei ainoastansa tuolemaan ristinpuussa

meidän synteimme tähden, waan myöskin wapahamaan meitä synnin wallasta ja opettamaan meitä tekemään oikein."

"Jos sinä tutkit Häntä uskoissa, niin olet hawaitsewa, että Hän on Wapahtaja niin synnin wallasta kuin sen welastakin. Ja jos sinä rukoilet Pyhän Hengen apua, niin saat armon päästä pahasta ja tehdä hyvää; sitte wahwistut siinä ja tulet rohkeaksi ja miehuulliseksi kristityksi."

Ketolan Sanne meni kotiinsa kewiällä ja iloisella sydämmellä eikä häwennyt puhuaksensa äitilleen, mitä oli tapahtunut. Kun äiti sai kuulla kuinka poikansa oli tehnyt, kiitti hän Sumalaa, joka antoi hänelle voimaa tehdä oikein silloinkin, koska hänen tähtyi karsia siitä naurua ja pilkkaa.

Useat päivät oli se puheen-aineena ilkeäin poikain kesken kylässä, että Ketolan Janne oli arka pelkuri raukka, kun ei uskaltanut tapella Junttilan Kallen kanssa; mutta ei peräti lauan wiipynyt, ennenkuin heidän täytyi muuttaa mieltensä tässä asiassa.

Kerran ehtoolla, kun Janne kävi jetänsä asialla ja tuli wanhan kiviisilan luoksi, joka käy yli joen lähellä metsän syrjää, kuuli hän kamalan hätähuudon. Katsoessansa rantaa myöten wanhaa myllhä päin, jossa wirta oli wälewä, hawaitsi hän pojan pulakoitsewan wevessä. Tuo onneton poika oli turhaan koettanut päästä rantaan ja oli paraitaa juuri uppomaisillaan.

Silmänräpähtyksessä heitti Ketolan Janne jakun yltänsä ja saappaat ja hyp-

päsi weteen, sillä hän oli hyvä uimari. Hän saapui pian hukkuneen pojan tyttö ja tarttui lujasti toisella kädellään pojan käsiwarteen ja toisella kädellä ui hän rantaa kohden. Taitavasti ja rohkeasti toi hän pojan maalle, ja suureksi iloksensa huomasi hän, että hän oli ollut wälikappaleena pelastamaan riitaisen Junttilan Kallen liian aikaisesta kuolemasta.

Kallen sydän oli kowin liikutettu Sannen käytöksestä ja kiitollinen pelastuksestaan. Hän otti pelastajansa molemmat kädet omiin käsiinsä ja kyhneläksin kiitti hän häntä kerran toisensa perästä. Sitte pyysi hän häntä antamaan anteeksi kaikki ne wihaiset ja pahat sanat, joita oli hänelle lausunut, ja se ilkeys, että oli äräyttänyt häntä tappelemaan.

"Et sinä enää, Kalle, tahdo minua
ihdä", sanoi Janne, "vai kuinka?"

"En", huusi katumainen poika", ja
tahdon laittaa niin, ettei kukaan muu-
kaan sitä tee."

Pian puhuttiin koko kylässä, että
Ketolan Janne, oman henkensä waa-
ralla, oli pelastanut Sunttilan Kallen
hukkumasta. Mikä mieli ennen lie ol-
lutkaan nuorilla miehillä ja pojilla, niin
nyt kumminkaan eivät he epäilleetkään,
kuka oli osottanut totista rohkeutta. Kaik-
ki olivat he siitä yksimieliset, että Janne
oli rohkea poika; ja kun hän Kallen
kanssa kävi kyläwäen ohitse, sai hän
kuulla monta ystävällistä ja kehoitta-
maa sanaa wanhoilta ja nuorilta. Pyö-
räntekään ja leipurin pojatkin kohтели-
wat häntä kunnioituksella ja päättelivät

todeksi, että poikia on, joilla on oikeata rohkeutta rinnassa, vaikka eivät tahdoakaan tapella.

"Ottakaat Ketolan Jannen lähtös esikuvaksenne", sanoi Kosonen eräänä päivänä pojillensa ennenkuin lousu päätettiin. "Se joka rohkenee totella vanhempiansa ja elää Jumalan pelwoissa, vaikka se tuottaa hänelle pahan maineen, hän osottaa, että hänellä on toinen rohkeus; jota vastoin sillä, joka pillan pelwoista häpee lähdöksensä oikeata tietä, ei olekaan oikeata rohkeutta. Jos kaikki olisivat Ketolan Jannen mieliset, olisi maailma paljoa onnellisempi kuin se on. Muistakaat mitä minä sanon, pojat, ja samaa sanon tyttöillekin: Tehkääät aina oikein — kaikissa asioissa, kaikissa paikoissa ja kaikissa tiloissa!"

Jos pahain parwi meneestyy,
 Elessen uhkeasti,
 Sā ālā siitā hāmmāsty
 Ja katso karjahasti!
 Sun oikeutes Herra on
 Osottawa kuin auringon
 Paistaisaan kirkkasti.

Herra ne jumalattomat
 Pyö maahan kädessänsä,
 Mut suojeleypi hurssakat,
 Ja holhoo wäellänsä;
 Se paha parwi katoowa
 On, niinkuin samu haihtuwa,
 Ei nähdä jälkiänsä.

Mut hiljaiset ja siiveät
 Ne voiton saavuttawat,
 Herralta maan he periwät,
 Ruin hantä edottawat;
 He rakkahassa rauhasa
 Juur tulewassa turwassa
 Usua aina saawat.

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpp. kirjapainossa.